

Tomáš Škrdlant - curriculum

vystudoval filmovou režii na FAMU 1962 - 66, v kulturním uvolnění roku 1968 natočil ve Studiu Armádního Filmu (ČAF) tři dokumentární filmy: POTOMCI (portréty nekonformních mladých lidí té doby, spoluautorka Angelika Hanauerová), POZŮSTALOST 38 (setkání budovatelů a obránců pohraničních opevnění po třiceti letech) a MOST (genius loci soudobé Ostravy v konfrontaci s vyprávěním jejího osvoboditele z roku 1945). Na film POTOMCI navázali jeho autoři v roce 1994 dokumentem pro Film & Sociologii VLASATÝ STÁT UPROSTŘED HOLOHLAVÉ REPUBLIKY.

V letech komunistické cenzury (tzv. *normalizace*) se věnoval převážně dokumentární televizní tvorbě z oblasti sportu a motorismu, neboť tam bylo snazší nacházet problémová témata bez přímého politického kontextu. (Doping, ekologické dopady individuálního motorismu, osobní automobil jako společenský fetiš a pod.)

Od roku 1990 natočil přes 70 autorských dokumentů, převážně s ekologickou, psychologickou a sociologickou tematikou, pro Českou televizi, Originální Videojournal, Channel Four TV, Asociaci Film & Sociologie, i další nezávislé produkce.

V roce 1996 vydal knížku *Demokracie přírody* a na Masarykově univerzitě v Brně vedl do roku 2009 semináře *nelineárního myšlení*.

Je spoluautorem knihy *Skrytá pravda země* (Zdeněk Neubauer, Tomáš Škrdlant, Mladá Fronta edice Kolumbus 2005).

Tomáš Škrdlant - představa o koncepci

Byl jsem v devadesátých letech členem grantové rady po dvě období (celkově 6 let). Když zpětně shrnu své dojmy, vlastně jsem byl příjemně překvapen, jak nemnoho kolizí, či přešlapů jsem zažil. (Nebudu je specifikovat...) U zdroje rozdělování peněz bývá tlačenice...

Neumím posoudit systém pobídek zahraničních produkcí, zajímá mě podpora nekomerčních projektů, či projektů u nichž je návratnost investice nejistá. Bez podpůrných institucí by řada filmů (a některé pozoruhodné), prostě nevznikla. Nejen u nás, ale v Evropě vůbec. Myslím, že kultura nemůže spočívat pouze na tržní bázi, že tedy nejde o podporu podnikání, jak se domnívá Kalousek, ale o podporu rozvoje kreativity, o usnadnění startu novým tvůrcům, a pod. Vidím-li v knihkupectví, jak nebývalé množství dobrých knížek vychází, napadá mě, že jde o stejný princip...

Letmo jsem nahlédl do změn, kterými činnost grantové rady za ta léta prošla, zjišťuji že vznikla řada pojistek proti zneužívání investovaných prostředků, nicméně nejvíc záleží na konkrétních lidech, kteří rozhodují. V této souvislosti mi připadá důležité, aby složení rady bylo různorodé generačně i genderově. (Za mých let tam převládali starší páni...)

Drobný nápad, který navrhuji prodiskutovat s členy rady: Co kdyby součástí jednání bylo i referování o osobních intervencích některých žadatelů, či pokusech o ně...? (Člověk náhle zjišťuje, kolik má kamarádů, o kterých nevěděl...)

